

[Rytter.]

logi med det, Justitsministeren selv har foreslaaet i de andre Tilfælde, være rigtigt ogsaa her at bestemme, at Højesteret skal udpege en Mand. Det vilde efter min Mening ogsaa være mere behageligt for Justitsministeren, og Ministeren vilde kunne undgaa enhver Kritik, idet han vil kunne sige som saa, at det er Retten selv, der har udpeget den paagældende.

Endelig skal jeg nævne § 11 i det foreliggende Forslag, hvorefter Ministeren oprettholder Begrebet: en i den offentlige Mening vanærende Handling. Det er man nødt til at opretholde foreløbig, men det er dog et Spørgsmaal — hvis der, saaledes som jeg har set bebudet, bliver forelagt et Lovforslag om dette Problem, om hvilket der jo har været nedsat en Kommission —, om vi saa ikke allerede nu bør tage under Overvejelse, hvad der her skal staa i Stedet for.

Jeg har nu nævnt de forskellige Punkter, hvor jeg synes, vi maa kunne se, om vi ikke kunde opnaa en Simplifikation af de foreslaaede Regler, uden at nogen af disse Ændringer kommer til at virke revolutionerende. Men derefter kommer jeg ind paa selve Hovedspørgsmaalet vedrørende den disciplinære Ret, som Ministeren foreslaar. Jeg har altsaa forudskikket den Bemærkning, at Ministeren mener, at en saadan Ret er nødvendig, medens jeg stiller mig tvivlende over for Nødvendigheden deraf; men vi maa tage Udgangspunktet i, at vi skal have en saadan Ret. Derved er jeg kommet ind paa det Spørgsmaal: Vilde det ikke være mere praktisk, at Ministeren siger som saa: Sagen skal jo i mange Tilfælde alligevel ende for Højesteret, Sagen kan appelleres til Højesteret, derfor foreskriver vi ligefrem i Lovforslaget, at Sagerne i første Instans skal afgøres ved Landsretten, men vel at mærke af de rejsende Afdelinger, saaledes, at hvis der er Tale om et Spørgsmaal fra Varde eller Bornholm, skal de paagældende Sager ikke drages ind til København, men den rejsende Afdeling fra Landsretten i København eller fra Viborg kan, naar der er ude omkring, tale med vedkommende Mand, som klager over en Dommers Optræden. Jeg ved, at den højtærede Justitsminister interesserer sig meget for Folk, der kommer og klager, og har meget med dem at gøre, og det er noget, som alle vi, der har med den Slags Sager at gøre, kender til — ogsaa til mig kommer der en Del, som har noget paa Hjerte. Jeg er da meget ofte blevet glædeligt overrasket over, at den Mand, der klager, naar jeg har talt med ham, og han har hørt, hvordan Situationen

er, siger: Ja, men havde jeg vidst det, havde jeg i Virkeligheden ikke haft noget at klage over. Derfor tror jeg, det vilde være godt, at den Domstol, der skal have med Sagen at gøre, kommer til at tale med vedkommende Mand, det være sig, for at blive ved det Eksempel, jeg har valgt, i Varde eller paa Bornholm.

Ved at gaa den Vej opnaar vi, set fra mit Synspunkt, ogsaa at blive fri for en særlig Disciplinærret. Vi faar den almindelige Landsret, d. v. s. vi maa foreskrive i Loven, at de rejsende Afdelinger, som kommer rundt omkring, kan afgøre Sagerne. Jeg vilde selvfølgelig hilse med Glæde, at Sagerne paa den Maade kommer ind under de almindelige Domstole, og jeg kan i og for sig ikke se, at der skal være noget til Hinder for det. Jeg skal ikke komme ind paa alle de Betragtninger, jeg var inde paa, da Sagen sidst var til Behandling her, men vil blot sige, at det for Demokratiet rundt omkring i Landene har været et Hovedsynspunkt, at Særdomstole for de forskellige Stænder vilde man ikke have, og derfor afskaffede man disse overalt. Gaar vi nu den her foreslaaede Vej, bliver det ikke en særlig Disciplinærdomstol, men det bliver ved Lov foreskrevet, at Sagerne skal varetages af Landsretternes rejsende Afdelinger.

Jeg ser ogsaa med Glæde, at den ærede Ordfører i Folketinget, Folketingsmand Hartvig Frisch, har udtalt — det findes i Folketingstidenden Sp. 2736 —, at naar han i dette Tilfælde var gaaet ind for en Særdomstol — som jeg altsaa har faaet Indtrykket af, at han er imod ud fra Demokratiets almindelige Synspunkter —, var det ud fra det Synspunkt, at Dommerne ikke skulde dømmes af Kolleger, og derfor var det formentlig nødvendigt at faa en Særdomstol. Naar nu dette Synspunkt er forladt — og efter min Mening med Rette —, forekommer det mig ogsaa ganske naturligt set fra Hr. Hartvig Frischs Synspunkt, at der skal særlige Grunde til at oprette en Disciplinærret, og at man saa kunde gaa denne af mig nævnte Vej. Jeg er nemlig uenig med den højtærede Justitsminister, som, imod min Betragtning, under første Behandling her fremhævede, at det, man havde imod Særdomstolene rundt omkring i Landene, var, at der kunde nedsættes Kommissioner, medens man ellers ikke var imod Særdomstole. Denne Betragtning er jeg ganske uenig i. Det, man nemlig fra Demokratiets Side rundt omkring gik imod, var ikke Kommissionerne — dem kendte man meget faa Steder —, men det var netop, at man fik Særdomstole for de forskellige